

[Hans Rasmussen.]

fæller og jeg har ment det rigtigt paa dette Omraade at blive i det væsentligste paa Lovforslagets Grund. Det skyldes ikke noget Principrytteri, som Ordføreren var saa elskværdig at antyde, paa ingen Maade; men vi mener, at det vilde være heldigst i hvert Tilfælde endnu en Tid ikke at gaa for langt bort fra det, der nu en Gang er fastslaaet. Det, vi her tiltræder, er efter vor Opfattelse en Mellemvej, som kan anbefales paa dette Omraade, idet der, som nævnt, gives Adgang til at forbyde offentlig Gengivelse af det, der kommer frem i Retsmøder.

Vi har under Nr. 8 stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa, som det meget rigtigt er sagt af en tidligere Taler, at begrænse Offentlighedsprincippet, men det drejer sig om de Tilfælde, hvor det kan befrygtes, at enkelte Personers Nærværelse kan stille sig hindrende i Vejen for Opklaring af en Sag. Der kan være Personer, der skal afhøres, som frygter for enkelte af de Personer, der sidder paa Tilhørerpladsen, de kan staa i et saadant Forhold til dem, at de paagældende ved Trusler eller paa anden Maade kan indvirke paa dem i Henseende til at dølge det, som det var Meningens skulde komme frem under Sagens Behandling.

Vi er fra vor Side imod Ændringsforslag Nr. 9, der er stillet af Venstrepartiet i Forbindelse med det radikale Venstre, fordi dets Gennemførelse vil betyde, at f. Eks. unge studerende forhindres i at overvære Retsmøderne. Naar man sætter 21 Aars Alderen, vil det endvidere betyde Forbud mod, at adskillige Kvinder, der er indtraadt i Ægttestanden, faar Adgang til at overvære Rettens Møder. Jeg synes, man her kommer ind paa noget, som ikke er ganske heldigt, naar man tænker det helt igennem.

Ændringsforslag Nr. 16 til Lovforslagets § 14 og Retsplejelovens § 50 angaaende Dommeres Pligt til at rense sig for Beskyldninger har vi stillet, fordi vi tror, det vil give den heldigste Ordning af dette Spørgsmaal. Der har jo været Strid om, hvorvidt Dommerne maatte siges at have Pligt dertil i Henhold til Loven om Statens Tjenestemænd. Jeg tror, det vilde være rigtigt at fastslaa Ordningen af dette Forhold, saaledes som vi nu foreslaar; jeg skal da tillade mig at anbefale dette Ændringsforslag. Maa jeg tilføje, at efter min Mening kan Situationen undertiden forme sig saaledes med Hensyn til den Slags Sager, at en Præsident i en af Landsretterne kan føle sig ubehagelig berørt ved at skulle tage Stilling til de Spørgsmaal, der her er Tale om. Det vil være mere tiltalende, om Myndigheden i

saa Henseende lægges over til Justitsministeren; Retspræsidenten vil da kunne føle sig mere frit stillet.

Jeg skal ikke fordybe mig i Betragtninger over Ændringsforslagene Nr. 36 og 49 angaaende Stævningers Forkyndelse, men blot sige, at det forekommer mig, at vi nu maa kunne siges at være kommet saa vidt, at vi paa dette Omraade tør betro Postvæsenet at gøre det Stykke Arbejde, der her er Tale om. Jeg har ikke lagt Mærke til, at der under Forhandlingerne om denne Sag er fremsat Betæneligheder af virkelig Vægt; og hvis det er saaledes, at der er nogen, der er betænkelig derved, saa skulde jeg tro, at man af de Erfaringer, der er gjort i Sønderjylland, maatte være i Stand til at lade sig vejlede — det System, der her er Tale om, har været anvendt dér i tidligere Tid under preussisk Styre. Jeg tror da ogsaa, man kan gaa frem paa den Maade, som er angivet i Lovforslaget, og jeg anbefaler at stemme imod det stillede Ændringsforslag.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Vidnegodtgørelse skal jeg ganske kort sige, at jeg mener, det er rigtigt, at vi skrider til en Forhøjelse her, jeg kan ikke slaa mig til Ro med den Bemærkning, at det her drejer sig om et borgerligt Ombud, som vi alle maa underkaste os. Forholdet er dog ganske utvivlsomt det, at Pligten til at møde som Vidne føles meget haardere af Lønarbejdere og af Folk med mindre Indtægter, end den føles af Mennesker, der økonomisk set er heldigere stillet, saa jeg tror, det vil være paa sin Plads, at man skrider til den her foreslaaede beskedne Forhøjelse af Godtgørelsen. Den Bekostning for det offentlige, der kan være Tale om som Følge heraf, er ikke saa omfattende, at der er nogen Grund til Frygt i den Anledning.

Jeg vil tillade mig at anbefale Ændringsforslagene Nr. 54, 58 og 76 angaaende Højesteretsekstrakternes Mangfoldiggørelse. Det, man her tænker paa at indføre, forekommer mig at smage noget af Federi. Der forekommer mig ikke at være nogen Grund til at fremsætte Udtalelser af den Art, vi har hørt for et Øjeblik siden, at det er let nok at forvolde Udgifter, naar andre betaler. Her staaar man ikke overfor et saadant Spørgsmaal. Det er ikke den første den bedste, der finder Anledning til at paalægge det offentlige Udgifter. Jeg mener, at vi skal lade være med at gennemføre det nye, som der her er Tale om. Men hvis Tingets Medlemmer ikke vil kunne gaa med til det, anbefaler jeg subsidiært Ændringsforslag Nr. 55 til Retspleje-